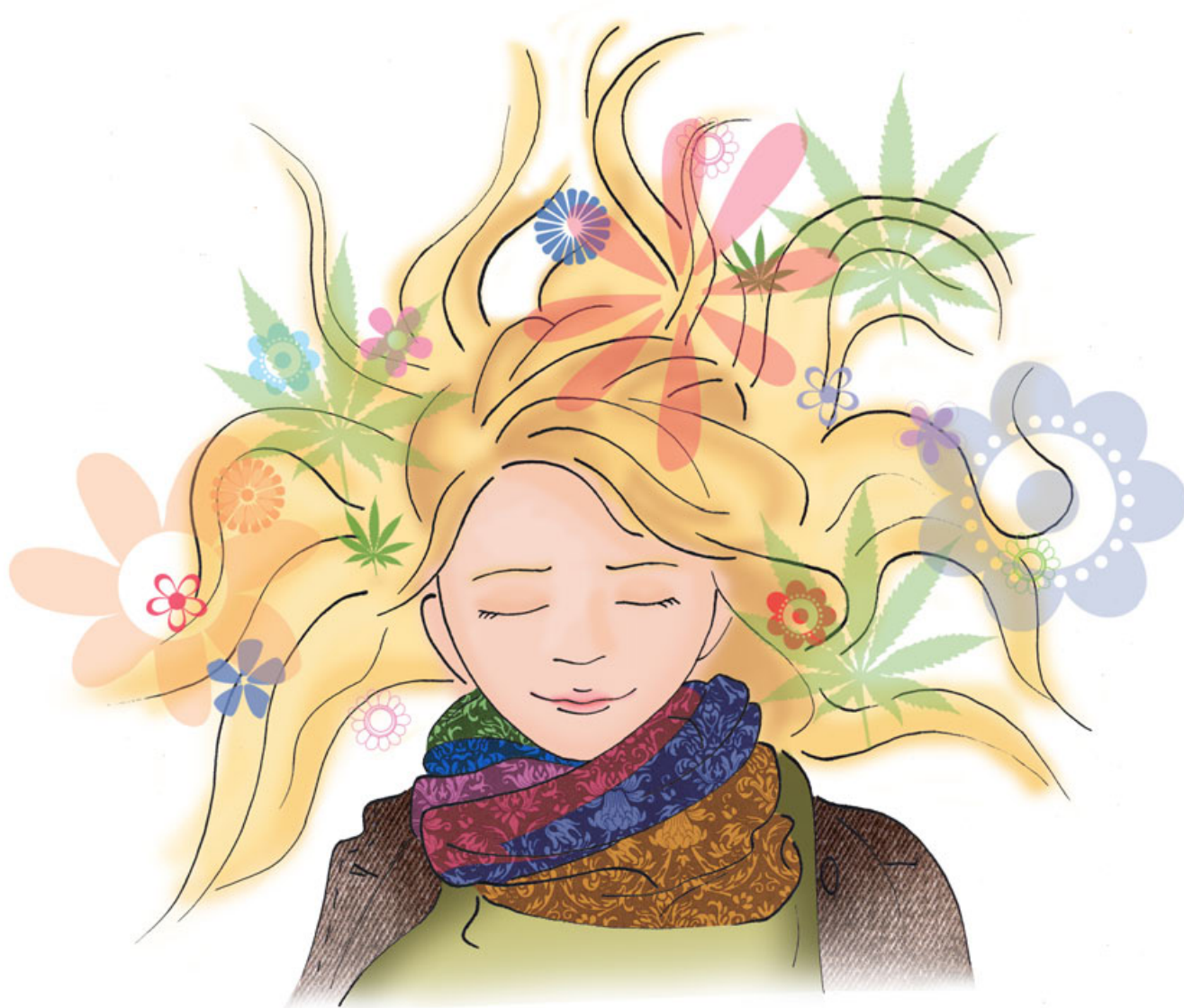

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu & SOŠPg Liberec Jeronýmova

The jaro is coming!

Úvodní slovo

Přišlo jaro!

A jaro je vždy ve znamení nového života. Takže ačkoliv předešlé období poznamenala obrovská literární ztráta, probouzející se život je všude znát. A není to jen o počtu narozených dětí, utěšeně se rozrůstajícím redakčním týmu nebo bouřících hormonech.

Okolní svět vypadá, jako by fungoval na solární energii - všichni jsou plní elánu a chuti do života (a bohužel se málokomu chce trávit první krásné slunečné dny psáním/opravováním/vkládáním článků do školního časopisu :)). Dokonce i u nás se jarní nálada projevuje - nervozita z toho, že vůbec nedodržíme plánované termíny se vytratila neznámo kam a všichni působí dojmem, že „se to udělá samo“. Zenoví mistři by z nás měli radost.

A tak vám přinášíme první jarní vlašťovku v podobě březnového Jégéčka. Doufáme, že si kousek pozitivní energie odnesete také.

Za redakční tým Anička

Obsah

Novinky	
Rozhovor...	
Kultura	
Cestování	
Nedělní chvilka poesie	
Filmy	
01101010	
Čím se baví gympláci	
Poradna	
Kulturní vložka	

Se septimou v divadle

Když se po škole rozneslo, že v pátek čtrnáctého ledna beru septimu do Prahy do divadla, kolegyně, které tam měly v pátek učit, mě zulíbaly a muži mi přišli potřást rukou a popřát hodně kuráže. Slzu dojetí a vděku v koutku oka se jim ovšem nepodařilo utajit. Celé akci předcházelo několik malých zázraků. Tak třeba: skoro všichni studenti si koupili správný lístek na autobus. Rovněž peníze na vstupenku do divadla přinesla většina z nich. Cestou do Prahy se nepříhodilo nic, co by stálo za zápis, na Černém mostě nás zdrželo tradiční holčičí čůrání, ale měli jsme pěknou rezervu a na stanici Náměstí republiky, kde jsme vystoupili, jsme si dopřáli luxus dobrého kafička a něčeho sladkého k tomu. Divadlo V Dlouhé je hned za Kotvou, v pokladně už nás vyhlíželi a za chvíli už jsme seděli, s vypnutými mobily,

na svých místech v přízemí. V jedenáct se setmělo a představení Našich furiantů od pana Stroupežnického začalo. Místní soubor známe velmi dobře, již jsme tu zhlédli ne jeden pěkný kousek, a tak nás ani nepřekvapilo, že všichni herci ovládají zpěv i hru na hudební nástroje, o vlastním hraní ani nemluvě. Pro většinu septimánů byl kus pěknou neznámou, na internetu Furianti nejsou a kdo by je tam také hledal, že? Bylo zajímavé je sledovat a registrovat jejich pobavené reakce. Děj, napsaný již v roce 1887, je nadčasový, problémy vesnice jsou stále aktuální a scéna s místními radními nás rozveselila tím, že už tenkrát seděli na radnicích pěkní hňupí. Václav se nakonec usmíří s otcem a svatbě s dcerou pytláka a prvního radního!/ v jedné osobě už nic nestojí v cestě. Po představení, ve vestibulu, vyslechli študáci

ještě několik vřelých slov o škodlivosti alkoholu a nebezpečí, které číhá na přechodech, a byli vypuštěni do pražských ulic. V půl páté jsme se všichni sešli opět na Černém mostě a odjeli domů. Kouzlo, které v sobě každé divadelní představení nese, opět zapůsobilo. Septima se zklidnila a aspoň načas přestala být postrachem školy. Kolegyňky, až vám zase bude ouvej, vyrazíme za kulturou znovu! A ještě poděkování do Prahy do Dlouhé: jsme moc rádi, že vás máme, s vámi se nám učí mnohem lépe. Tak zase někdy příště!

Honza Flégl

Celá naše redakce gratuluje panu profesorovi Dlouhému k novému přírůstku do rodiny!

Okresní a krajské kolo přeboru škol v rapidšachu

Psal se pátek 11. února a naše šachové družstvo (ve složení já, tj. Jakub Hrubý, Barbora Novotná, František Hendrych a Michal Pajerský) jelo autobusem směrem k restauraci „U Košků“, kde se mělo hrát okresní kolo přeboru škol v šachu. Po krátkém úvodu do hracího systému začínáme hrát, každý má 15 minut čistého času, který může využít k přemýšlení a tahání figurkami (to by se na turnaji docela hodilo, že?). Po posledním, tj. 7. kole jsou už výsledky: Novotná a Pajerský shodně 5,5 bodu končí na 2. a 3. místě, Hrubý se 4 body na 5. místě a konečně Hendrych na 8. místě se 3 body. Ten, kdo umí počítat, si tedy může domyslet, že družstvo vybojovalo v kategorii 2. stupeň ZŠ pěkné 2. místo se 17

body. Jenom pro zajímavost dodávám, že na 1. místě se umístilo Gymnázium Frýdlant. Výkon to byl dobrý, a to tak dobrý, že v úterý 15.2. jedeme autobusem do Nového Boru na krajské kolo. Tam sice nemáme už takovou naději, jdeme si tedy „pouze“ zahrát šachy. Opět se hraje 7x15 min., tak tedy do toho, začínáme. Já a František nahráváme shodně 2,5 bodu (to aby si někdo nemyslel, že 2,5 bodu celkem oba dva!) za družstva, Bára a Michal se zmůžou na 6 a 6,5 bodu. Ti ale hrají za jednotlivce, já se vrátím zpět ke družstvu, tedy k jeho mladší části (PRIMA a SEKUNDA). Oba tedy 1x remizujeme, 2x vyhraje (a oba také 1x kontumačně, hráčů byl totiž li-

chý počet). Po sedmém kole probíhá opět vyhlášení a musím říct, že máme tu nejhorší pozici. O půl bodu jsme totiž na čtvrtém místě! To naštve. Přesto máme docela dost bodů, nedá se tedy říct, že to bylo fiasko. Relativně spokojení tedy odjíždíme do Liberce.

Exkurze do Prahy

Když jsem vystupoval v Praze z autobusu, myslel jsem si, že mě čeká nějaká nudná výstava a procházka přelidněným městem s návštěvou Staroměstského náměstí. Mýlil jsem se. Od autobusu jsme šli asi 5 minut k Obecnímu domu a Prašné bráně. Pak jsme vyrazili směrem na Staroměstské náměstí, kde byl po zadání úkolů rozchod. Zájemci se mohli také podívat nahoru na věž, já jsem byl mezi nimi. Výhled

byl i přes nevlídné zimní počasí docela pěkný. V 11 hodin jsme se byli podívat na orloj a potom jsme vyrazili do galerie Mánes, tedy abych byl přesný - na výstavu Orbis Pictus. Tato interaktivní výstava se nám všem moc líbila a po dvou hodinách od vyhlášení rozchodu jsme se sešli s tím, že měl následovat odjezd domů. Tedy pokud by nás dospělí přinutili vyjít ven, do toho hrozného počasí. To se

nakonec stalo, prošli jsme kolem Tančícího domu a směřovali k místu, kde měl čekat autobus. Ten asi po dvaceti minutách přijel a my vyrazili z podařené exkurze zpátky do Liberce.

...s panem Vydrou

Jaké jsou vaše koníčky?

Tak samozřejmě se hodně věnuju své rodině a manželce. Mám tříletou holčičku Sárú, ale bohužel se s ní moc nevidám. Spoustu času trávím se svým pejskem, s fenkou boxera, je jí rok a půl a jmenuje se Beta. Rád s ní chodím na procházky. V poslední době mě také zaujalo sbírání známek. Dříve jsem i hodně sportoval, měl jsem moc rád třeba volejbal. Teď už nesportuji skoro vůbec - samozřejmě, že si občas třeba vyjedu na kole, ale už mi na sport nezbyvá moc času. Také poměrně hodně čtu.

Jaká je vaše nejoblíbenější kniha?

Tak to je hrozně sugestivní otázka. Oblíbených knih mám celou řadu, je to vážně těžké vybrat. Ale momentálně čtu knihu Geralda Durrella s názvem O mé rodině a jiné zvířeně, to se mi docela líbí. Jinak mám rád třeba Katyni od Pavla Kohouta nebo Mirákl od Josefa Škvoreckého.

Jaké máte nejradši jídlo?

Oblíbených jídel mám opravdu spoustu, není to lehké vybrat, ale vždycky si rád dám smažený sýr nebo svíčkovou.

A naopak, jaké nemáte vůbec rád?

Vůbec mi nechutná květák se zápražkou.

Jaký jste byl student?

Učitelé ze mě měli dost hrůzu. Jediný předmět, který mi šel,

byl tělocvik. Pořád jsem chodil na různé závody, atletika, branná všestrannost, různě jsme běhali a stříleli z malorážky, vzduchovky a tak. Takže tělocvik mi šel. Pak mi vcelku šel dějepis, ale jinak přírodní vědy pro mě byly utrpením a zároveň to bylo utrpení i pro moje učitele, takže je tak trochu lituju. Co jsem vážně nesnášel, tak to byla fyzika.

Jaké je vaše vysněné povolání?

No, chtěl bych být uhlobaronem.

měrně složité. Po vysoké škole jsem nastoupil na toto gymnázium a pak si mě paní ředitelka vybrala jako zástupce školy.

Které předměty učíte a které byste ještě chtěl učit?

S předměty, které učím, jsem spokojený. I když v češtině dávám raději přednost literatuře s literární historií. Dějepis mě baví. To jsou vlastně předměty, které jsou mi blízké a které jsem si doopravdy vybral. Pokud bych chtěl ještě něco učit, tak snad tělocvik

A jak jste se dostal k povolání zástupce školy?

Tak já jsem začal studovat, ještě když byli u moci komunisté. Hlásil jsem se na vysokou školu pedagogickou, na prestižní obor český jazyk a dějepis. Napoprvé jsem se tam ale bohužel nedostal, přijali mě až další rok. Mělo to jeden důvod: moje maminka pocházela z rodiny kazatele, takže to bylo po-

a možná základy společenských věd. Myslím si, že to by nebyl zas až takový problém, hodně se tam promítá ten dějepis. Takže tyhle obory by mi nevadily. Ale jak jsem říkal, ty přírodovědné v žádném případě.

Čím vás studenti dokážou naštvat a čím naopak potěšit?

Tak v podstatě mě studenti moc

neštvou, já je mám vcelku rád. Ale jsem rád, když dokáží udělat něco pořádného a sbírat úspěchy.

Jaký se vám stal největší trapas?

Trapas? Tak to bude těžké. Trapas je samozřejmě věc, kterou se člověk snaží ihned zapomenout. Momentálně si na žádný nevzpomínám. To, že občas někde zčervenám, to samozřejmě vypouštím, ale jinak si teď na žádný velký trapas nevzpomenu.

Máte nějaký velký sen?

Ano, mám svůj velký sen. Chtěl bych se odstěhovat někam za teplem a mořem, kde bych rybařil a venčil svého psa. Válel bych se jen tak na pláži.

Mnozí studenti Vás viděli ve videoklipu Máváme Bílou od skupiny Těla. Jak jste se ke spolupráci s nimi dostal?

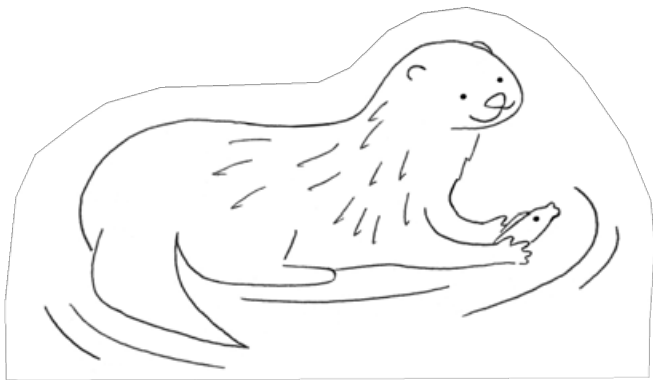
Jeden jejich člen, už ale nevím, jak se jmenoval, chodil do naší jídelny na obědy. A když mě tady viděl, tak říkal, že potřebuje do klipu někoho, kdo má dlouhý světlý vlasy. Někoho, kdo by hrál proti černovlasé partnerce, v podstatě ve stylu hry dáma. Takže jsem jim na to kývnul a byl jsem s nimi natáčet ten videoklip.

Měl jste nějaké zážitky z natáčení?

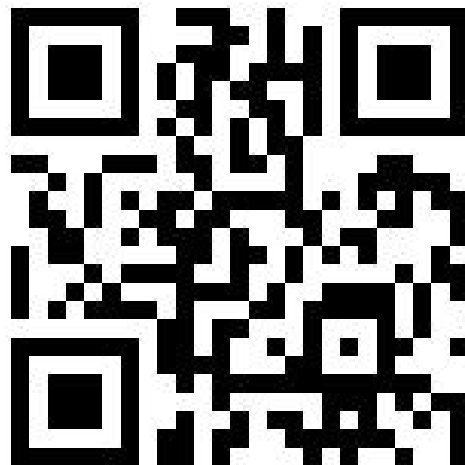
Trvalo to strašně dlouho. V podstatě jsme v tom nahrávacím studiu strávili celý den. Ono to možná vypadá jako legrace, ale zas taková legrace

to nebyla, bylo to opravdu dost náročné. Ale Těla jsou výborní kluci, které mám hrozně rád, pro ně jsem to udělal. Největší zážitek mám ze závěru toho videoklipu. Nevím, jestli to někdo viděl, ale šlo o to, že se Těla na konci polívali studenou vodou. To byl pro mě největší zážitek, vidět nahatýho Grose a Beránka (smích).

Lukáš Lehký

Pokud chcete vidět herecké nadání pana zástupce na vlastní oči, najděte si na youtube videoklip Máváme bílou od skupiny Těla! Pro ty technicky vybavenější přikládáme QR Code.

Viděli jsme ho živého

Jeden z nejvýznamnějších českých spisovatelů novodobé literatury, ale především šarmantní a vtípem hýřící člověk a také malinko svůdník - to vše vystihuje dnes již zemřelého Arnošta Lustiga. Byl to člověk, kterému život ne vždy hrál do karet, i přesto všechno si do poslední chvíle byl schopen udržet jeho pověstný optimismus a nadhled. Narodil se v roce 1926 v Praze jako syn židovského maloobchodníka - a právě jeho židovský původ se mu málem

stal osudným, neboť velkou část svého dospívání strávil za plotem koncentračního tábora. Tato životní zkušenost ho velmi poznamenala, ale dala směr jeho tvorbě - paradoxně by se bez této životní etapy nikdy nestal autorem takového formátu.

V květnu loňského roku jsem měla tu velkou čest vidět pana Lustiga naživo. V té době se již dávno vědělo, že trpí rakovinou a že mezi námi již dlouho nebude, o to víc jsem nemohla besedu s ním zmeš-

kat. I když mu bylo téměř 85 let, v životě by ho nikdo nenazval vetším staříkem - díky svojí vitalitě nikdy duševně nepřekročil padesátku. To, že to nebude typický stařík se dalo předpokládat, neboť ve své době byl šéfredaktorem české verze časopisu Playboy, a vůbec měl vždy velmi kladný vztah k ženám - nehledě na to kolik mu bylo. Skutečnost ale vše předčila, do sálu narvaného k prasknutí přišel s kávičkou v ruce a skvěle naladěný. Celou hodinu dokázal neuvěřitelně kvalitně bavit celé věkově velmi rozličné publikum. Přesně takový Arnošt Lustig mi utkvěl v hlavě. O to těžší ho bylo vidět na sklonku života na fotografiích, jako pohublého a tak nezvykle zestárlého. Do posledního okamžiku se věnoval milovanému psaní, a když už sám neudržel pero v ruce, diktoval věty svému synovi, a to vypovídá o všem. Byl to

Vendy Šimůnková

Filmový Fanda

Ve čtvrtek 7. dubna uvede Divadlo F. X. Šaldy muzikál „Filmový Fanda“. To by nebylo nic zvláštního, kdyby šlo o normální muzikál. To ale „Fanda“ rozhodně není. Je to původní muzikál Základní umělecké školy v Jablonci nad Nisou s trochu absurdním příběhem a jeho hrdinové jsou obyčejní kluci a holky. Ovšem nejen Jablonečtí! Ale zpět k hlavní myšlence muzikálu.

František je osmnáctiletý chlapec, který ale o životě pranic neví. V pěti letech ho rodiče zapoměli v kině a od té doby tu žil. Teď byl však donucen kino opustit a má se vypořádat s reálným životem. A tak se František dostane na konečnou. Ne na konečnou svých možností, ale na konečnou tramvaje. Zde se seznamuje s partičkou vrstevníků z různých částí Jab-

lonce, když v tom... přijíždí tramvaj a v ní Liberečtí! A jak je tak běžné mezi Jabloneckými a Libereckými, začínají se pošťuchovat a posmívat. A mezitím se zrodí láska. „Mít ráda Jabloneckého, co na tom je tak zlého?“ zpívá zamilovaná Františka a přemluví kamarády, aby pomohli Františkovi najít domov. A tak i Liberečtí poznají, že láska hory přenáší a že v Jablonci

najdete i pěkná místa. Obzvláště, když je máte s kým poznávat! A jak to všechno dopadne? Na to už se přijd'te podívat do divadla, kam za vámi přijeli „vesničani“ z Jablonce. Muzikál překypuje vtipnými hláškami a já věřím, že vás zaujme stejně jako mne.

Mája Jílková

Kabát v Liberci

Nejpopulárnější česká rocková skupina Kabát před Vánoci vydala své nové album *Banditi di Praga* a na jaře se rozhodla vyjet na doprovodné turné. Dva měsíce, březen a duben, si skupina bude užívat jáсотu českých fanoušků. Své turné nazvali *Banditi di Praga Tour 2011* podle svého nového alba. Toto album mělo a má v Česku velký úspěch, takže jejich show určitě nebude na škodu!

Do Liberce na koncert do Tipsport arény Kabát dorazí v krásný den 1.4.2011. Záčátek této show by se měl odehrát ve 20:00. Zajímavostí je, že na koncertech letošního turné kapela sáhla k oblíbenému umístění pódia uprostřed plochy, díky kterému může být více fanoušků „na dosah“. Kdo má chuť a čas se jít vyřádit a zažít zase něco pořádného, tak by neměl na tomto koncertě určitě chybět. Jistě to bude stát za to!

Tereza Poživilová

Vstupné:

stání na ploše: 430 Kč

sezení v sektorech I: 530 Kč

sezení v sektorech II: 390 Kč

držitelé průkazu ZTP/P: 150 Kč

doprovod držitelů průkazu ZTP/P: 150 Kč

majitelé skyboxů, V.I.P. stolů a V.I.P. sedadel: 390 Kč

Novinky ze světa festivalů

Rock am Ring a Rock im Park

Korn, System of a down, Coldplay, Hurts. To je pouze zlomek kapel, které nabízí letošní skvělými kapelami nabušený program Rock am Ring.

Veškeré přehlídky a festivaly, které mají pod pantoflem naši němečtí sousedé, jsou megalomanské, tak trochu ulítlé a zorganizované do posledního detailu.

A v tomto případě tomu není jinak! V roce 1985 byl v Nürburgringu přistavený kratší závodní okruh.

Na oslavu ukončení stavby byl uspořádán malý nevinný festival, na který dorazilo přes 70 000 lidí. Takový úspěch nečekal snad nikdo, natož pořadatelé, kteří rozhodně neměli v plánu tímto činem

založit tradici festivalu světové úrovně. Za svojí existenci se festival dvakrát přestěhoval: jednou do Vídně, a pak do Mnichova, ale nakonec se stejně vrátil na původní závodní okruh. Návštěvnost se každoročně pohybuje kolem 80 000 lidí, a když se vám poštěstí, lístek se dá pořídit za 4 000 Kč. Festival hostil hned několik legend jako R. E. M, Killers, The Kooks, Limp Bizkit, Oasis, ale bezesporu největší stálice jsou Prodigy - tato legendární skupina dokáže přivést davy k tanečnímu šílenství - a zvláště pak, když ten dav čítá 80 000 lidí.

Ochranné oplocení je v mžiku zbouráno, kotel je určen jen pro fyzicky zdatné a šilence. Vybrat si dobré místo je umění, vždy musíte

počítat s tím, že za vámi může stát parta punkáčů, kteří našli zalíbení v kovových doplňcích – nejlépe v náramcích s hřebý a jiných špercích, které spíše připomínají výzbroj husitů. Koneckonců s pár oděrkami se musí počítat, požitek z hudby to ale nemá šanci ovlivnit.

Vendula Šimůnková

Čína

V létě se mi naskytla úžasná příležitost, jak strávit letní prázdniny. Jelikož mamčina sestřenice i se svým manželem pracují na velvyslanectví ČR v ČLR, tak jsem tam byla spolu s mojí mamkou pozvána. Letěli jsme letadlem přes Dubaj a naše cesta trvala dohromady (i s přestávkou na letišti) 18 hodin. S časovým posunem to nakonec vyšlo tak, že jsme odlétaly v 16 hodin a z letištní haly v Pekingu jsme odcházely v 16 hodin následujícího dne.

První dojem z Pekingu utváří nejspíš letní teplota, která se s přehledem vyšplhá i přes 40°C a spolu se smogem tvoří vražednou kombinaci. Co vypijete, to vzápětí i vypotíte. Další věcí, nad kterou vám zůstane rozum stát, je doprava. Rychle jsem se naučila jediné pravidlo, které se v Pekingu dodržuje: ten, kdo svoje auto nacpe rychleji do mezery mezi

ostatními auty, jede. Brzdy skřípou, řidiči na sebe troubí a mnozí i pokřikují.

Já jsem do Číny jela hlavně proto, abych poznala tamní život a památky. S těmi jsme počkaly až na třetí den, kdy jsme se jakžtakž srovnaly s časovým posunem. První památka, kterou jsem navštívila, bylo samozřejmě

Zakázané město.

Naneštěstí ten den byla inverze a velké vedro. Zakázané město je na první pohled krásné, ale po půl hodině vám už začne připadat stejné a nic nového neobjevíte. Když přičtete to, že vám na hlavu praží sluníčko a vy spíše dýcháte vodu, než že byste ji pili, vyjde vám velmi náročný výlet.

Každý den jsem někam vyrazila spolu s mamkou.

Podívaly jsme se do Letního paláce, Chrámu nebes, na televizní věž, Etnické museum, olympijské stadiony, nejstarší observatoř v Číně, Velkou čínskou zeď a také na tzv. Žravou uličku.

Nejvíce se mi líbil Chrám nebes. Jedná se o velký parkový areál s několika budovami. Hlavní je samozřejmě samotný chrám, ale zajímavý je také chrámeček, který má kolem sebe echo zeď, kde byste měli slyšet to, co si ten druhý šeptá na druhé straně náměstí. My jsme to ale nezkoušely, neboť okolo nás byly stovky turistů. Také velký oltář nás zaujal, ale opět byl přeplněn turisty a pózujícími Číňany. Mnohdy se mi zdálo, že se předhánějí v tom, kdo bude mít na fotce lepší „véčko“. Krásný chrám jsme obdivovaly asi nejdéle. Jen mě mrzelo, že opět nebylo pro opar a smog moc vidět, ale i tak jsme si to náramně užily.

Další úžasný výlet byl na Velkou čínskou zeď. Jeli jsme v sobotu do vesničky Mutianyu, které je kousek od Pekingu (asi 100 km). Velice nás překvapilo, že na místě bylo jen pár stánkařů a ještě méně turistů. Nahoru na zeď jsme jeli lanovkou. Krajina okolo byla úchvatná a velmi malebná. Fotila jsem jak o život a vychutnávala si krásné slunečné počasí. I díky tomu jsme chodili po zdi asi dvě hodiny a poté jsme se já, moje sestřenka a její otec rozhodli jet dolů na bobech. Mamka se svojí sestřenicí jely

opět lanovkou. Jízda na bobech byla úžasná, jen byla škoda, že Číňani, kteří jeli před námi, byli hodně pomalí.

Všechny naše výlety provázely žádosti o společnou fotku. Ti kdo uměli anglicky, tak žádali v angličtině, ti co ne, použili ruce a nohy.

Nejvíce fotek jsme poskytly u olympijských stadionů, kde jsme se fotily sedmkrát. Nejvíce samozřejmě s dětmi. Docela by mě zajímalo, kolik rodinných alb budeme s mamkou zdobit (ať už naše společné fotky, nebo

fotky, kdy nás fotily potají, velmi nenápadně). Za exoty jsme nejvíce byli pro ty, kteří přijeli na památky z různých vesniček a vzdálených provincií. Ti na nás mnohdy koukali i s otevřenou pusou. Musím se přiznat, že tolik pozornosti jsem si nikdy neužila, zvláště pak moje vlasy, které mi záviděly snad všechny ženy (a já záviděla jim ty jejich krásně rovné).

Celý výlet do Číny jsem si nesmírně užila. Jejich kuchyně, život i to, jak to v Pekingu vypadá, se mi velice líbilo.

Kateřina Kodýmová

Kateřina Kodýmová

Den nebo noc?

Den nebo noc?
Slunce a měsíc
Ruku v ruce jdou
Tou nocí ponurou.

Oheň či voda?
Žár a led
Stojící proti sobě,
Již od pradávných let.

Černá a bílá
Stojící vedle,
Smutně se dívá
Obrácena ke mně.

Ted' nebo nikdy,
Zvoní tady hrana.
Obracím se zády,
jsem všemi pohrdána.

Ivana Scholzová

Přebytečné oblečení

Přebytečné oblečení
strhnu z tebe v mžiku
začneme si povídat
v příštím okamžiku

Klára Janáková

Petra Menčíková

Kočka a škeble

Kočka na večer se prochází,
když u břehu měsíc škeble ozáří.
Kočka chvíli na jednu škebli zírá,
když v tom se najednou škeble otevírá.

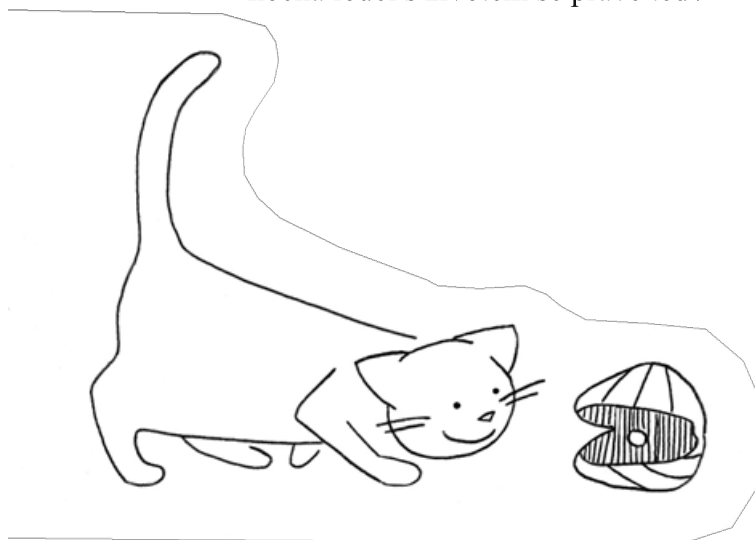
Kočka náhle zřela,
jaký poklad škeble v sobě skryla.
Kočka si náhle pomyslela:
Perly za peníze bych vyměnila.

Proto každý den sem kočka chodívala,
aby perly ze škeblí vybírala.
Získala si tímto velké jmění,
až se z ní stala nafintěná paní.

Nenasytá jako moře,
nestačí ji vše to, co má v noře.
Proto nadále sem chodila
a čekala, co škeble zplodila.

Jednoho večera zase tu kradla,
její packa opět škebli vybrala.
Avšak škeble zacvakla se náhle,
kočka packou už nepohne dále.

Bouře je v dáli slyšeti,
vlny hned se začnou zvedati.
Jedna vlna za ní druhá hned,
kočka loučí s životem se právě ted'.

Přednáška

Byl tu další březnový školní den, přesněji dlouhé úterý. Ze snů mě probudila rozvášněná zpěvačka, která hulákala jakousi nejnovější hitovku v mém budíku, a já byla nucena vstát do nového dne.

„Už jsi viděla rozvrh na dnešní den?“ přivítala mě s širokým úsměvem Zuzka už u vchodu.

„Ne, co se děje?“ odpověděla jsem poněkud znuděně.

„Máme přednášku a to na celé tři hodiny, takže nám odpadá fyzika, matika i zeměpis!“ radovala se spolužačka.

„Vážně? A o čem to bude?“

„To nevím, ale nebudu zkoušená!“ Poněkud nechápavě jsem obrátila oči v sloup a vplula do třídy, ve které přednáška měla probíhat. Chvilku po zvonění přišel postarší vousatý muž s velkými brýlemi a štusem papírů v ruce.

„Dobrý den, jsem Marcel Roubal a přišel jsem si s vámi popovídat o vašem budoucím povolání. Víím, že tato přednáška patří spíše na základní školu, ale myslím, že mnoho z vás ještě vůbec netuší, čím by chtěli být, a proto vám chci trochu pomoci. Tak schválně, teď zvedne ruku ten, kdo už má jasno.“ Zvedlo se zhruba deset rukou.

„Hm... to není moc, i když jsem to trochu čekal. Vííte, v dnešní době tomu ani jinak být nemůže, proč se namáhat s cílevědomostí a těžkým studiem, když je tu spousta oborů, při kterých nemusíme téměř nic dělat

a přitom budeme mít vystudovanou vysokou? Dnes všichni studují a studují a neví co a neví jak, ale hlavně, že jsou vysokoškoláci...

Přemýšleli jste někdy nad nádhernými profesemi, jako je například průvodčí ve vlaku?“ Tato poznámka mě velmi zarazila.

„Mají snad České dráhy podstav a tak posílají pracovníky do škol?“ pomyslela jsem si. Ale po chvíli mě to opravdu donutilo přemýšlet, což ukončilo veškeré mé sledování dalšího dění přednášky.

„Průvodčí...“

zopakovala jsem si v hlavě poslední slova sympatického profesora. Být tak průvodčím, to přeci není tak špatné, projíždět dráhu sem a tam, v zimě, v létě, projíždět stovky tunelů a zastávek a zdravit se se zavalitými chlapíky mávajících se zelenými plácačkami na nástupištích. Procházet vagony s přísným výrazem a hulákat: „Lístky prosím! Přistoupili? Přistoupili?“ a chvíli sedět a pozorovat zasněžené stromy a pak jen přemýšlet o lidech, kteří cestují, kteří spěchají do práce, do školy či někam úplně jinam. A jen tak přemýšlet, kam asi jede upravená dáma s kožešinou kolem krku a proč se tváří tak utrápeně. Pohádali se s manželem nebo snad jede se špatnou zprávou od doktora? Co asi poslouchá mladík vzadu u okna? Ten pán, támhle vlevo, byl určitě povýšen, jak jinak by se dal vysvětlit ten jeho klidný

úsměv? A kontrolovat lístky a karty a doklady a potvrzení a neustále zdravit, pískat, sledovat pořádek a pohodu cestujících, no zkrátka je toho opravdu moc. Vlastně se ani nedivím, že nikdo z mých spolužáků včetně mě nebude průvodčí. Nikdo nebude ze spaní křičet: „Lístky prosím! Přistoupili? Přistoupili?“ Nikdo z nás nebude přemýšlet o osudu a životě zamračené studentky ve třetím vagonu vpravo, protože všichni budeme sedět na přednáškách na nejistých univerzitách a budeme doufat, že se v budoucnu někde uchytíme. Budeme pročitat stovky starých listin a knih, projíždět internetové stránky s nejnovějšími informacemi o zkouškách a testech.

„Tak jsem rád, že jsme si hezky popovídali a doufám, že si z této tříhodinovky něco odnesete!“ rozloučil se pan Roubal a odešel. Většina lidí ze třídy to považovala za užitečné zabití tří hodin normálního rozvrhu, ale já si uvědomila důležitou věc: i když nás všechny čekají ještě léta učení, dřiny a spousta zkoušek a úkolů, nikdy není pozdě stát se průvodčím, protože každý z nás by si určitě rád jednou zakřičel: „Lístky prosím! Přistoupili? Přistoupili?“...

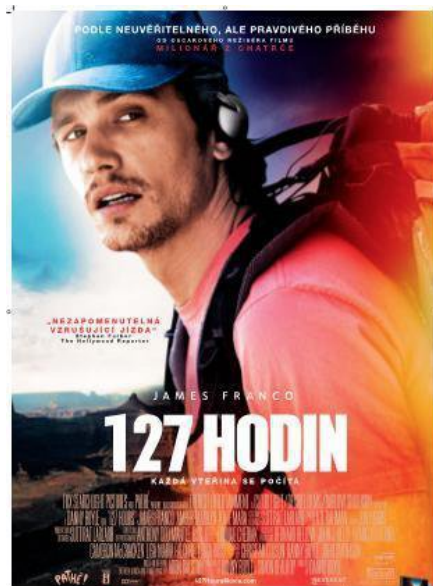

127 hodin

Drama/thriller USA/Velká Británie (2010)

Již z hodnocení, které jsem četl před zhlédnutím filmu, bylo patrné, že jistě nepůjde o průměrný film, na který se za rok zapomene. Na skutečnosti založený snímek vypráví příběh muže (James Franco), který se lehkovážně vydá sám do pustiny zvané Canyonlands a po pádu do jednoho z kaňonů uvízne s rukou zavalenou kamenem bez naděje se jakkoli vyprostit. Pokud jste tedy očekávali nějakou komedii se stupidním

dějem, tak jste vskutku vedle víc než borovice. Film s nepříliš složitou zápletkou je vystaven na vynikajícím vylíčení pocitů a napjaté atmosféry za doprovodu dobře zkomponované hudby (píseň „If I Rise“ si vysloužila nominaci na Oscara). Nutno říci, že se to režisérovi (Danny Boyle) vydařilo na jedničku a místo toho, abyste nad filmem mávli po první čtvrt hodině rukou, tak si koušete nehty napětím až do samého konce. Nejvíce zaujme výkon Jamese Franca (Spiderman), který roli uchopil velmi dobře. Na druhou stranu je jedinou výraznou postavou, jelikož film je z půlky one-man show. Snímek patří mezi lepší ve svém žánru, měl bych pouze pár výhrad k propagaci. I přesto, že je postaven na skutečné události, jsem se nechtěl dozvědět dopředu, že si Aron

nakonec ruku uřízne. To se dočtete v každé upoutávce a velmi to ubírá na dramatickosti. Rozhodně doporučuji podívat se na tento film, pokud ovšem máte dobrý žaludek - jedna scéna je totiž velmi naturalistická. O kvalitách taktéž svědčí šest nominací na Oscara a zvláště James by ji za výkon v hlavní roli měl určitě dostat.

Tomáš Richtř

V kinech můžete též vidět tyto zajímavé snímky:

- Gnomeo & Julie (komedie)
- Černá labuť (drama)
- Světová invaze (akční sci-fi)
- Rango (animovaný akční)

StarCraft II: Wings of Liberty

Na rozdíl od minulé recenze, u které jsem si mohl téma zvolit sám, jsem byl tentokrát požádán o recenzi StarCraftu. Byl to pro mě docela oříšek, hodnotit StarCraft II je totiž hrozně těžké, skoro jako kdybyste se pokoušeli hodnotit Bibli - to prostě nejde. Navíc jsem velký fanoušek této hry, což mi práci poněkud komplikovalo. Musím však všechny sympatie na chvíli odložit a podívat se na hru kritickým okem redaktora.

StarCraft II je akční RTS (Real Time Strategy - strategie v reálném čase) s úchvatným zpracováním, zajímavou grafikou a dechberoucím příběhem. Odehrává se čtyři roky po původním StarCraftu, který jsem však neměl tu čest hrát, jelikož v době vydání jsem ještě ani nevěděl, že něco jako počítač vůbec existuje.

Hrajeme za věčně opilého velitele Jima Raynora, veterána pozemských jednotek, který poručí různorodým jednotkám -

od mariňáků, přes různé druhy lehkých i těžkých vozidel a tanků až po pár létajících strojů. Celkem tedy kolem patnácti jednotek, přičemž

stejným počtem disponují i obě nepřátelské rasy.

Mezi nepřátelské rasy patří Zergové, což jsou specializované organismy, které různě zmutovali a vytvořily tzv. Roj, a Protossové, kteří jsou vysoce vyvinutou rasou spoléhající se na technologii. Zergové mají zpravidla více lehčích potvůrek, kdežto Protossové mají silné polomechanické válečníky a silné letectvo.

Mise patří k základním stavebním prvkům strategií a musím říci, že ve StarCraftu jsou velice zábavné a různorodé, jednou například těžíte suroviny, které jsou v pravidelných intervalech zalévány lávou, jednou zase přepadáte vlak nebo umístíte nálož do rozsáhlých podzemních jeskyní.

Grafika sice nepatří mezi nejlepší, ale zase hru bez problémů rozjede i na starším počítači. I přes

horší grafiku jsou úžasnou podívanou filmečky, Blizzard prostě umí vyprávět příběhy. Dialogy jsou také skvělé a hlavně vtipné. Hlášky

hlavních hrdinů i obyčejných jednotek jsou nezapomenutelné a kromě těch převzatých z prvního dílu uslyšíme i zbrusu nové jako například: „Kde se mám v tom skafandru vychcat?“

Je také důležité podotknout, že Wings of Liberty je první ze série tří podtitulů

StarCraftu II, druhý s podtitulem Heart of Swarm se bude točit kolem rasy Zergů a vyjde na jaře roku 2012 a ve třetím budeme hrát za rasu Protoss.

I když jde vlastně jen o třetinu druhého dílu, celá kampaň zabere okolo 20 hodin a každý fanoušek jistě stráví stovky hodin i s multiplayerem.

I přes drobné chyby je StarCraft II: Wings of Liberty mistrovský kousek, který by neměl chybět ve sbírce žádného fanouška strategií.

95%

- + Mise
- + Rasy
- + Obtížnost
- + Rozmanitost
- + Příběh
- + Postavy a hlášky
- Grafika
- Zjednodušení

Indoor cycling

Mým největším koníčkem je v současnosti indoor cycling, což se dá volně přeložit jako „cyklistika uvnitř“. Indoor cycling je skupinové cvičení na stacionárním kole (odborně spinner), které dohromady spojuje hudbu se zábavou a energeticky účinným cvičením. Indoor cycling je také jiný název pro u nás známější spinning.

K tomuto cvičení jsem se dostal zhruba před půl rokem, kdy jsem si na jednom slevovém portálu z nudy koupil voucher na 15 hodin spinningu. Ovšem netušil jsem, že mě tato fyzická aktivita zcela pohltí. Ještě dnes si pamatuji na svou první hodinu na spinningovém kole. Prvních dvacet minut jsem zvládal ještě docela dobře, ale po půl hodině už jsem proklínal hodinky a přál si, aby tento fyzický teror byl za mnou. Když hodina skončila a já měl triko tak mokré,

že bych z něj vyždímal snad pět litrů potu, cítil jsem se přesto skvěle a zároveň jsem byl na sebe hrdý, že jsem hodinu dojel. Začátky jsou prostě nejhorší.

Dnes už mám za sebou třeba maratón, kdy se jelo nepřetržitě pět hodin (doporučuji opravdu jen pokročilým), nebo speciální silvestrovskou dvouhodinovku, kdy se každých 15 minut musel vypít panák slivovice.

Po dvou hodinách a šesti panáčích jsem byl rád, že jsem se vůbec dostal domů :). Na spinningu se mi nejvíce líbí to, jak je snadný. Nejsou zde žádné složité sestavy, stačí si pouze zapamatovat tři základní pozice pro ruce a pozice pro jízdu, jako jsou například running, sprint, skoky atd. Nastavit kolo také není nic složitého a instruktor vám s tím určitě rád pomůže. Na spinningu se mi také moc líbí energetická a rychlá hudba, která se při něm pouští, proto spinning nedoporučuji zapříspěhlým rockerům

a metalistům. Vaše uši by takovou dávkou techna a taneční hudby nemusely vydržet :).

Na spinning není potřeba žádná speciální výbava. Stačí mít sportovní boty a oblečení, zásobu ručníků na otírání potu a láhev s vodou. Hodina spinningu se pohybuje ve fitness centrech okolo 80 Kč. Já osobně mám nejraději studio Fit-point, které připravuje v průběhu roku řadu akcí a má velice milé a příjemné instruktory a instruktorky.

Martin Bláha

Hvězdná dvojka

Milí čtenáři, upozorňujeme vás, že pro aktuálnější problémy týkající se nás, studentů, jsme jako pomocného asistenta zvolili velice úspěšnou studentku právě z našich řad, která, jak se zdá, neměla a nemá s ničím problémy, a proto doufáme, že naše společné postřehy z reálného života vám zjednoduší přípravu a povedou k dlouhodobým úspěchům.

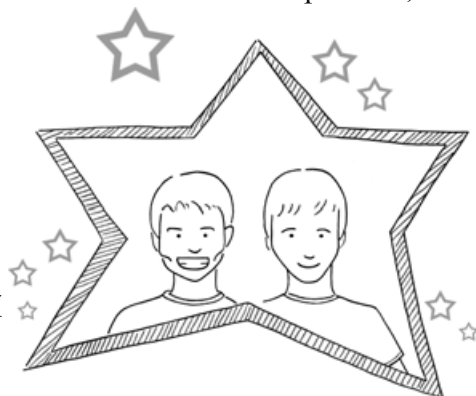
Jaký je klíč k úspěchu?

Studentka: Já si myslím, že asi nejlepší a jediný klíč k úspěchu je pevná vůle, cílevědomost a hlavně být schopen jít si za tím, co chci. Bude-li mít někdo silnou vůli, tak dosáhne všeho, i když se to bude zdát nemožné. Ale štěstí, které padne někomu jen tak do klína, nepřinese dotyčnému takovou radost, jako když si někdo stojí za svými cíli a musí pro ně něco udělat - projde si všemi překážkami, ... Samozřejmě se cílevědomost neobejde bez pláče a pocitu, že jsem k ničemu... Ale výsledek stojí za to.

Hvězdná dvojka: Jak již bylo řečeno, určit si cíle a cílevědomě se připravovat – to je to, oč tu běží. Vy ostatní, kteří ještě nemáte jasno ve své budoucnosti, nevěšzte hlavu. Ne každý má v těchto věcech jasno - a přesto se mu posléze naskytne nějaká zajímavá příležitost.

Stres. Jde ho nějak ovlivnit, popřípadě eliminovat?

Studentka: Určitě sportem. Když jsem ve stresu, je mi smutno nebo cokoliv podobného, dám si do uší sluchátka a běžím, běžím a běžím strašně daleko, například na běžkách. Rozeběhnu se daleko od toho všeho... Také mi pomáhá,

když si jdu zabruslit, zaplavat... A také mi samozřejmě pomáhá rodina, když jsem s našima, kteří mě ve všem podporují a pomáhají mi. Tak to veškerý stres vymaže.

Hvězdná dvojka: Stres je pouze obranná reakce našeho

mozku. Samozřejmě se nevyvinul jen tak pro nic za nic. V některých případech to byla velice užitečná věc (např. schopnost přežít), avšak v našich případech negativně působí na naše schopnosti. Neumožňuje nám se 100% soustředit, nenechá nás si pořádně odpočnout, popřípadě vyspat. Proto je velice užitečné se se stresem nějakým způsobem vypořádat a naučit se ho ovládat. Určitě sportem nic nezkazíte. Na škodu také není se řádně připravit na to, co nám ho způsobuje. V takovém případě pak stres ztrácí smysl. Musíme si přiznat, že na druhou stranu stres není jen tak od věci. Někdy nás dokáže přinutit se připravit na test či jiné zkoušky místo toho, abychom se dívali na televizi.

Karel Plíhal

Na souši i na moři,
všude samí magoři...

Krásná a něžná je
Tereza,
když sundá všechna ta
železa.

Paní v parku krmí ptáčky
hřebíčky a napínáčky.
To je ale dobrota,
jsou čerstvé, přímo od Rotta!
Malí ptáčci pilně zobou,
nepohrdnou ani skobou...

Našel jsem já na ulici
sedmiprstou rukavici.
je to smůla, Boží trest,
když mám prstů jenom šest...

Koupil jsem v cukrárně
Lence
sladounké rakve
a věnce...

